

IN MEMORIAM

E.H.J. van den Heuvel

Er zijn van die mensen waar je van moet houden: fijngevoelig, joviaal, positief, eerlijk recht en leergierig, minzaam voor jong en oud, rustig, vol charme, met een jeugdige mentaliteit, vol enthousiasme, vol belangstelling voor kunst en cultuur, vol bewondering voor het goede in ieder mens.

Zo was Yves Parmentier: een man om van te houden. Zo portretteerde hem zijn kleindochter: zo echt met een milde glimlach: een lieve echtgenoot, vader, opa, vriend van velen. Pasen had hij nog gevierd midden zijn kinderen en kleinkinderen. Hij had er echt van genoten: “‘t Was een schone dag!” Paasmaandag was voor de erevoorzitter van de Sint-Sebastiaansgilde de laatste dag midden zijn goede vrienden in de kerk en aan de feestdis.

Fier was hij op zijn vader, de Knokse kunstschilder, en bezorgd was hij voor zijn familie. Hij hield van zijn werk, dat hij in gloeiend vuur tot kunst smeedde.

Met zijn vrouw en kinderen beleefde hij zo’n fijn huisgezin in zijn woonst in Monnikerede, midden zijn schilderijen en oude boeken; met in het weidse polderlandschap de stoere torens van Oostkerke, Damme en Lissewege, dicht bij het Zwin en de zee en het Knokke, dat hem zo dierbaar was. Hij hield van de oude geschiedenis van de streek en was als erevoorzitter vol bewondering voor de heemkundige kring van Sint-Guthago.

Nu rust hij zacht bij Hem, die hij zocht in de diepte van zijn hart en in de diepe gedachten van grote schrijvers en denkers.